

Kommissionen, der har taget den Ordning, som ved Lov af 10. September d. A. er truffet med Hensyn til Skibes Forsikring imod Krigsfare, til Udgangspunkt for sine Forhandlinger, er imidlertid af den Opfattelse, at Skibsforsikringen, og Vareforsikringen frembyder saa store Forskelligheder, at de samme Principper ikke uden videre kan lægges til Grund. Kommissionen har været enig om, at der ikke for Vareforsikringens Vedkommende saaledes som ved Skibsforsikringen kan indføres Forsikringstvang og ligeledes om, at en heldig Løsning af Vareforsikringsspørgsmaalet ikke vil kunne naas uden Støtte af Staten og Medvirken af danske Forsikringsselskaber, og man har anset disse Faktorer Medvirken for lige saa velbegrunder og naturlig i dette Tilfælde som ved Løsningen af Skibsforsikringsspørgsmaalet.

Idet man bemærker, at foranstaaende Betragtninger har dannet Grundlaget for Kommissionens Overvejelser, skal man med Hensyn til de Hovedprincipper, man iøvrigt har drøftet Muligheden af at lægge til Grund ved Sagens Løsning, særlig fremhæve, at Kommissionen indgaaende har overvejet Spørgsmaalet om Gensidighedsprincippets Anvendelse. Angaaende dette Spørgsmaal er der i Kommissionen Enighed om, at en Løsning paa Grundlag af Gensidighedsprincippet vil møde langt større praktiske Vanskeligheder her, hvor Talen er om Forsikring af Varer, end hvor det drejer sig om Forsikring af Skibe, navnlig af den Grund, at Forsikringsbestanden, naar Forsikringen er frivillig, maa antages at ville blive væsentlig mindre. Hertil kommer endvidere, at Forholdene for Eksportørernes og Importørernes Vedkommende er saa uensartede, at der vanskeligt vil kunne paalægges disse Forsikringstagerne Gensidighedsansvar indbyrdes. En Gruppering af Forsikringstagerne, saaledes at disses Gensidighedsansvar begrænses til Medlemmer af samme Gruppe, vilde imidlertid medføre en yder-

ligere Formindskelse af Forsikringsbestanden. Da Gensidighedsprincippet for Vareforsikringens Vedkommende derfor efter Kommissionens Formening kun vilde kunne gennemføres i et væsentligt ringere Omfang end for Skibsforsikringens Vedkommende, saaledes at kun en forholdsvis lille Andel af Risikoen kunde paalægges Forsikringstagerne, medens Hovedparten maatte bæres af Staten, har man ment at burde søge andre Veje for at opnaa en tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet.

Under disse Overvejelser har Kommissionen drøftet Muligheden af, at Staten og Forsikringsselskaberne paatog sig Vareforsikringen paa et rent forretningsmæssigt Grundlag, saaledes at dog en mindre Del af Risikoen skulde løbes af Forsikringstagerne som Selvforsikring. En saadan Ordning frembyder imidlertid blandt andet den Ulempe, at Staten kommer til at bære en uforholdsmæssig stor Andel af Risikoen, og Kommissionen forudsætter, at Staten, der i Forvejen er belastet med en vis Andel af Krigsrisikoen for Skibene, naar nu Vareforsikringen kommer til, maa ønske at holde sin Risiko indenfor rimelige Grænser. Kommissionen tror, at dette bedst vil kunne lade sig gøre paa den Maade, at der af i Sagen interesserede Kredse dannes en Sammenlutning, som i Forening med Staten og danske Forsikringsselskaber overtager Vareforsikringen, og da man har skaffet sig Vished for, at en tilstrækkelig Kapital — 6 Mill. Kroner — er sikret til dette Øjemed, har man udarbejdet et Lovudkast, der bygger paa en saadan Ordning. Kommissionen har gjort sig det klart, at det maa være en Forudsætning for Dannelsen af en Sammenlutning som den nævnte, at Forsikringspræmierne fastsættes udfra forretningsmæssige Synspunkter. Paa den anden Side mener man dog, at den Omstændighed, at saa vel Staten som Vareejerne bliver repræsenterede i Forsikringsinstitutets Bestyrelse og